

EESTI ÕPILASMALEV

INFOLEHT VEEBRUAR 2007

Malevavaimu kanname edasi südamega

Iga aastaajaga seoses on inimestel omad ootused, elamused ja mälestused. Kui talvede puhul ei julge enam kindel olla, kas üldse suuski alla saab või mitte, siis suvedega on natukene lihtsam. Selles, kas õpilasmaleva suvi ikka tuleb, ei pea enam keegi kahtlema.

Juuliku esimesel esmaspäeval kogunevad kuuesaja-aastase Tallinna raekoja ette taas sajad noored, kes kodulinnast ootusärevusega malevasse tööle sõidavad - mitte Soome, vaid Tõrvasse ja Kuremaale ning mitte suure raha, vaid heade sõprade ja vahvate elamuste pärast. Istub ju üks vahva malevasuvi erdamate lapsepõlvemälestuste ammutamise patta justnagu valatult.

See lapsepõlve võluaeg kipub meie edule orienteeritud ühiskonnas aga iga aastaga lühemaks jääma – kõik tahavad suureks ja rikkaks saada kohe, enne lõunat. Tegelikuses pole ju tarvis selle kiire asjaga nii väga kiirustada. Lapsepõlveaeg ei kordu, kujid sellest jääb mälestus. Milline see on, sõltub noore inimese soovidest ja tarkusest.

Kui uskuda eelmisel suvel malevlaste seas läbi viidud uuringut, näeme, et ligi pooled neist hindavad malevat eeskätt kui suhtluskeskkonda. Vaid 18 protsenti noortest on primaarseks seadnud raha.

Nii on selge, et noored ootavad suvelt eelkõige seiklust ja elamusi. Meie kui noorsootöötajate, ülesanne on luua selleks turvaline keskkond ja mitmekülgsed võimalused.

Malevamelu väärtustamine ei tähenda aga seda, et seal ei pea tööd tegema. Tihti peale kogebki linnalaps malevas esimest korda mis on töö. Tean mitmeid, kes aastakümnete taha jäänud malevasuvedest rääkides meenutavad: „Ma pole kunagi teinud nii palju füüsilist tööd kui malevas!”

Nii nagu võidupühal viivad kaitseväljalased maakondadesse laiali võidutule, millest süüdatakse eestlaste jaanilõkkes, kannavad igal suvel noored edasi malevavaimu. See müstiline tunne on inimesi sidunud juba 40 aastat. Selle aja jooksul on malevatunde saanud üle veerand miljoni inimese ehk iga neljas eestlane. Malevavaim elab seega peaaegu igas Eesti peres.

Ja nagu president Meri on öelnud, ei ole laulupidu moeasi, vaid südameasi. Õpilasmalev on meie igasuvine laulupidu. Võtame ka malevat südamega ja kanname seda tuld edasi. Tuleb ilus suvi!

Tiit Terik
Sihtasutus Õpilasmalev juhataja

TEISIPÄEV
13. veebruar

MALEVAFILMIDE
PROGRAMM
Kinomajas (Uus 3)
17.00-20.00 Näitame vanemaid ja natuke uuemaid malevafilme TASUTA

LAUPÄEV
17. veebruar

17.00 EÕM Lauluvõistlus
2007 Venus Clubis
ÜRITUS ON
KÕIGILE
TASUTA

ÜLESKUTSE MALEVASSE

Kui sa oled 15-18 aastane noor, on sul võimalus minna maleva linnavälisesse rühma. Kui sul on vanust 13-16 eluaastat, saad osaleda maleva linnasiseses rühmas. Linnasisesed rühmad mahutavad kuni 400 ja linnavälised kuni 1100 noort. Külasta lehekülge www.malev.ee, vaata kas sinu kodukohas töötab mõni malevarühm ja **PANE ENNAST KIRJA. Siis aga jää ootama oma elu ägedaimat suve!**

Sina oled minu saladus

Sa naeratasid tookord kui ma suure häälega silmad pisaraist helkides karjusin: „Ma ei unusta Sind iial!”. Linna tagasi tulles ma nutsin. See rongisõit ei tundunud reaalne. Samas, kas seda oli need kolm koosveedetud nädalat?

Julgelt võin öelda, et mina armastasin sel suvel palju. Ma muutusin Sinuga. Sain aru, et inimesed on ühedimensioonilised ja see on igav. Ent neil, kes mu ümber on, neil on rohkem dimensioone, sest nemad polegi inimesed.

Ja kunagi ma tänan Sind silmast silma. Täna Sind, sest kolmeks nädalaks ja rohkemakski panid Sa mind uskuma Saatusesse mu omal vaikselt moel. Ma ju usun ikka veel neisse liblikatantsudesse.

Kuus tundi päevas koolimaja kulunud müüride vahel ja lõõskava päikese käes, on midagi, mida mäletada. Number 1939 omandas minu jaoks täiesti uue tähenduse.

Päevast päeva jooksime neil müüridel, puhkasime ning jutustasime iseendist muinaslugusid.

Meie lauldud laulud jäidki sinna katkiste müüride vahele. Sinna jätsin ka tükikese endast. Seal ma armusin, armusin suvesse.

Annaksin kuningriike, et vaid ärgata taas Sinuga ning hingata kesksuvisel hommikul Pillalpalus.

Õppisin hingama ühes rütmis selle suvega. Õppisin tundma iseennast. Avastasin maailma oma sõprades ja endas.

Sa andsid palju, võttes vaid magusad hommikused uned ja kolm nädalat meie suvest.

Aitäh, teile üheteistkümnemele jään ma võlgu, alati.

Marion Juhtund
Pillalpalu 2006

Henrikust Tiiduni ehk vanaema kuuri tagant välja

Rühmajuhitidest ja komandöridest koosnev loominguline kollektiiv **K. O. M. A. (Krista, Ott, Monika, Ahti)**

Muistsed eestlased ei võinud uneski näha seda, kuidas Läti Henriku Liivimaa kroonikasse kirja pandud sõna maleva omandab tulevikus hoopis teise tähenduse. Aastal 1966 loodud malev ei kutsunud oma ridadesse enam sõjamehi, vaid õpilasnoori, kes tahtsid oma suve sisustada töö ja aktiivse seltsieluga.

Nad tulid kolmekesi. Olid veidi arglikud koolipoisid, kes püüdsid kaasatoodud torti ühikatoa vedruvoodi alla peita. Oli 1986. aasta kevad. Poistest said malevlased lausa mitmeks aastaks. Tollal sai seitse nädalat söödud ühisest pajast, pestud külma kaevuveega ja ihuhädasid rahuldatud kuivkäimlas. Töötunnid venisid

Töökad rühmajuhid Lammasmäel.

tihti öötundideks, kokkuleksu sai drillitud ja otustaval hetkel oma rühma eest võideldud. Täna on neist poistest-tüdrukutest saanud tublid inimesed, arstid, advokaadid, õpetajad, muusikud ja lapsevanemad.

2003. aastal taasloodud õpilasmalev alustas julgelt,

algajatele rühmajuhitidele ja malevlastele oli see kui hüpe tundmatusse. Esimesel taasloodatud maleva-aastal olid põhilisteks tööandjateks marjakasvatavad ning malevasuve pikkuseks kolm nädalat. Sündis nii mõnigi legendaarne rühm, mille tegijatest ja malevlastest räägitakse veel täna ja hommegi.

2005. aasta suveks oli juba suur samm edasi astutud. Tulemuslikum oli nii kogu õpilasmaleva kui ka iga rühma juhtimine. Siiski juhtus, et mõnele malevlasele löi puberteet pähe ning pruudile metsast lilli tooma läinud peig eksis oma kaaskonnaga hoopis külapoodi. Aga sellised värviõigud muudavad malevaajaloo vaid rõõmsamaks.

Aastal 2007 saab poistest komandör. Õpilased ei tule enam malevasse selleks, et alkohoolseid jookke pruukida, sest seda võib ka vanaema kuuri taga teha. Tööandjad mõistavad üha enam, kui väärtuslik on noorte panus. Riik pingutab selle nimel, et tööandjad saaksid ja noored võiksid tööd anda ja teha. Maleva juhtkond kaasab kogemustega rühmajuhite. Paljudest rühmajuhitidest on saanud aastate jooksul sõpruskond, kes jagab nii rõõme-muresid

kui ka kogemusi. Kui taevataat annab, siis esmakordselt õpilasmaleva ajaloos jäetavad rühmajuhid oma jälje tantsupeo murule.

Meil on kaks palvet: malevlane, palun võta lisaks vanaisa vanale fotokale malevasse kaasa töötahe, sallivus ja optimism ning lapsevanem, palun ära sunni oma last malevasse! Las ta tuleb ise ja rõõmuga.

Keegi on nimetanud malevat seisundiks. Usume, et nii see ongi - seisund, kus tehakse kõvasti tööd, otsitakse end ja leitakse sõpru, nähakse herilase suminat, puudutatakse angervaksa lõhna, kogetakse kirjeldamatut. Lisaks on malev ka koht, mis annab noortele võimaluse suureks saada. Õpilasmalev ootab sellelgi suvel oma ridadesse tegusaid noori, kes ei karda kasvamisest. Tulge ja kasvame koos!

Esimese malevasuve saladused

Jaak Juske

õpilasmaleva komandör, 2003 Helme, Saaremaa RMK; 2004 Saaremaa RMK, Rakke; 2005 Vääna-Jõesuu; 2006 Sankt-Peterburg

Olen põlvkonnast, kellele 1990. aastate algusesse jäänud keskkoolipäevadeks olid õpilasmaleva kunagised hiilgepäevad läbi. Seega sain esimese ehtsa malevakogemuse Tallinna õpilasmaleva rühmajuhina 2003. aasta suvel Valgamaal Helmes.

Nii oli see meie kõigi, kümne rühmajuhit ja saja noore jaoks esimene taoline kogemus. Õppisime igast olukor-

rast midagi uut. Tagantjärele võib öelda, et meil läks väga hästi. Kümnest tollasest rühmajuhit jätkasid järgmistel malevasuvedel neli. Mitmest Helme malevanoorest on aga tänaseks rühmajuhid saanud.

Helme maasikakorjajate rühm oli kindlasti maleva ajaloo üks suuremaid. Nii sattus kokku väga kirev seltskond. Kartsimine, et kas üldse mingit ühtset rühmavaimu tekib. Probleeme oli päris mitme noorega, kellest osad isegi malevast lahkusid. Aga kümnendaks päevaks oli tegemist ühe suure malevaperega. Isegi

vähesed vene keelt rääkivad noored võeti omaks.

Iga malevarühma elu juurde käivad lõbusad juhtumised ja neid oli Helmes palju. Meenub, kuidas kohalikud Helme noormehed ronisid öösel redeliga külla ühiselamu teisel korrusel elavatele malevatüdrukutele. Ja kuidas me rühmajuhitidega neid poisse mööda maja taga ajasime. Pärast kolme nädalat oli ka tüdrukutel kohalikest kavaleridest niivõrd kõrini, et kui viimased taas redeliga üles hakkasid ronima, lükkasid tüdrukut redeli alla.

Meenub, kuidas osa noori jäid vahele alkoholi pruukimisega. Rivistasime siis kogu rühma üles ja kallastime kõigi nähes pudeli viina maha. Eemal kohalikud vanamehed meid januste pilkudega saatmas. Kõige paremini õnnestus aga õöhäire. Ajasime noored kella viie paiku hommikul üles ja teatasime, et kuna olete maasikapõllul laisad olnud, tuleb teha ületunde. Kõik arvasid, et see on komandör Juske halb nali. Aga maja ette sõitis buss, mis viis nad põllu peale, kus noori ootas juba tööandja. Ja kui korvid ka kätte anti, olid kõik veendunud, et ongi

nii. Siis aga selgus tõde, sõitsime tagasi koju, magasime paar tundi, et seejärel juba päriselt tööle minna.

Lõkkeõhtud, maastikumängud, spordivõistlused, ekskursioonid, malevlaste ristimine, veesõjad, malevapulm, lauluvoistlus ja maleva kokkutulek olid osa Helme suvest ning kuuluvad iga malevarühma elu juurde. Lisaks pidin komandörina vastutama, et kõik oleks korras transpordi, söögi, töö ja palgaga. Rabelemist oli väga palju. Üks maleva reeglid on see, et kui kõik tundub korras olevat, siis valmistu kõige hullemaks.

omapoolse hinnangu annaksin, või kurdavad muret. Nad hoiavad mind alati oma eluga kursis või pärivad, kuidas mul läheb.

Siiani on minu noored olnud väga kihvtid, muhedad ja äärmiselt toetavad - inimesed. Meenuvad Rahumäel maha mängitud etüüdid ja Haaslava ning Rahumäe unustamatud pulmad ja viimase kokkutuleku kõige stiilsemad hipid.

Kokkutulekutel olen aru saanud, et malevlased ongi justkui uus noortetõug - aktiivsed mässajad, just sellised nagu mulle meeldivad. Seepärast ootangi suve ja malevat meeletult, näeb ju taas vanu tuttavaid ning saab kolmeks nädalaks linnamelust eemale põgeneeda. Selline ongi tõeline suvi ja tõeline malevasõltuvus.

Malevapisik

Elge Aas

rühmajuhit, 2004. Haaslava; 2005. Toolse, Rahumäe; 2006. Rahumäe

2004. aastal andsin malevale näpu ja tänaseks on ta endale kahmanud juba terve käe, ega ma kade ka ole.

Oma esimesed ristsed sain Haaslava vahetuses, kuhu läksin täiesti valge lehena. Olin küll teismelisi näinud, aga see oli ka kõik. Noored polnudki kõige hullemad, hiljem selgus, et lausa mega-toredad.

Teine aasta: kaks vahetust Toolsel ja Rahumäel. Need olid minu jaoks kõige raskemad, aga tänu abistavatele noortele, Liisile ja Marisele (teised rühmajuhid), sain hakkama. Kolmaski aasta sattusin juhuste kokkulangemisel taas Rahumäele, ju

kummituslik mõis tõmbas.

Neid kolme suve ei vaheleks ma mitte millegi vastu, sest need on mulle palju juurde andnud. Eelkõige olen saanud unustamatu sõpruskonna, sest iga maleva rühmajuhit on tõeline pärl.

Lisaks olen ennast paremini tundma õppinud, arenenud, tean kuidas vajadusel tööandjaid ja noori närvitada (mis on äärmiselt vajalik oskus). Ka mitmesugused kriisisituatsioonid pole mulle enam võõrad ja kindlasti palju-palju muutki.

Kuigi rühmades on olnud nii halbu kui ka häid aegu, pole kunagi tekkinud tunnet, et jätaks pooleli, sest noortelt saab tohutult energiat. Rühmajuhitamine on olnud lihtne ning fun, sest minul ja rühmal on alati üksteise vastu usaldus ja austus tekkinud.

Rahumäe 2006.

Noored pole mulle isegi mingeid vingerpusse teinud või siis on üritanud ja need on läbikukkunud. Ainult Maria-nimelise kummitusega püüti mind lohku tõmmata. Kuid tõenäoliselt on neid trikke nüüd sellel suvel oodata.

Noortega oleme probleemidki juba eos lahend-

anud, suhtlemine on olnud vaba, keegi pole häbenenud millestki rääkida. Esimesel aastal tuli üllatusena, kui isiklikel teemadel noored räägivad, aga tänaseks on see juba tavaliseks saanud. Olen harjunud, et malevlased saavad mulle artikleid ja kirjandeid, et ma

Kuidas me rebaseid ristisime (loe: retsisime) Riin Lumiste Pillapalu 2006

Ärksin 30. juuni öösel Aegviidu puhkebaasis, et valmistada ette rebaste ristimiseks. Poisid valmistasid paremat söögipoolist tol hetkel veel õndsat und magavatele rebastele. Tüdrukutega valmistasime rebasevannet ja kaunistasime medaljone. Pool neli äratasime suure kisaga viis rebast, kellel polnud aimugi, mis nendega juhtuma hakkab. Rivistasime rebased koridori üles, panime neile selga ühekordsed vihmakeebid ning käed teipisime kokku. Sodisime nende nägusid veekindla markeriga (lootsime, et nad ei saa pärast markerit maha, kuid polnud see midagi nii veekindel) ja tõmbasime neile padjapüürid pähe. Siis läksime välja ristimistseremooniast läbi viima. Oues pidid nad mööda maad roomama, said head-paremat süüa jne. Mina sain ka poiste jalgu raseerida. Kui Meelise jalad välja arvata, olid poiste jalad liialt karvased, et need vaid raseerimisega vähem karvaseks muuta. Retsimiselt ei puudunud ka munadega loopimine. Päris tore oli ka rebasteid keerutada ja siis lasta neil sirget rada pidi kõndida. Rebasteid said endale kaela kauni kaelakee, kus ripatsiks kilu. Selle aroom on endisel meel. Tseremoonia lõppes kella viie paiku rebasvande andmisega, milles tootati malevale igaveseks truudust. Nii võeti viis noort auväärset tööõiguslikeks malevlasteks vastu. Hommikul äratati meid kell üheksa AC/DC looga "I'm on a high way to hell" ja tervitusega: "Kuradi malevlased, te kisasite öösel, me ei saanud magada! Teeme teile tagasi!". Nimelt, peale meie ööbis puhkebaasis ka suur kamp rokkareid.

Andke andeks, rokkarid, et teie öörahu rikkusime!

Tüdrukutega köögitoimkonnas

Jaan Elgula
1980 Mahu

See oli kusagil 1980. aastal, kui mul oli õnn veeta oma noorpõlve toredaim suvi, koos umbes viieteistkümnega inimesega Mahu rühmas malevas. Mahu rühm kuulus Virumaa piirkonda. Praeguseks on juba ununenud, kas see juhtus enne seda kui EÕMi Virumaa piirkonna komandör Jaan Kulver käskis Mahu rühmal tunni aja jooksul Rakvere linnast kaduda, või muidu ta saadab selle ebaõpilaskliku rühma lihtsalt kodudesse laiali või pärast. Pigem pärast, sest rühm sõitis Rakverest minema ja tegutses terve mõnusa suve ning käib siamaani koos.

Lugu ise oli järgmine. Tüdrukud töötasid kõblastega Viru-Nigula lähisel kaalikapõldudel ja poisid tegid rohujahu veskites transportitööd. See oli magusalt lõhnav aga väga tolmune töö. Töö seisnes selles, et meil oli suur hunnik paberkotte, mis oli vaja tolmu ajava toru all täita. Kaks poissi hoidsid kotti, üks oli suure haisva liimipintsliga valmis täidetud kotti sulgema. See kõik tuli lahtise veoauto peale laadida. Siis algas lõbusam osa – sõit lahtise veoautoga ca 25 kilomeetri kaugusele latu ning tühja autoga tagasi, ikka autokastis.

Mul olid tol ajal veel juuksed peas ja neid oli palju. Sõitsime siis kolmekesi Kunda poolt Viru-Nigulasse järgmise koorma järele. Mina keskel ja kaks sõpra kumbki autokasti esinurkades. Ilm oli kuum ja kastis lõõtsus mõnus tuul. Seda ma tahtsingi oma vasakpoolsele naabrile öelda, ei karjuda – müra ja tuulemühi. Keerasin pead võimalikult vasakule ning karjusin: "Kuradi mõnus on," kui äkki käis kõva

Mahu rühm 1980 Rakvere piirkonna kokkutulekul Lamasmäel.

plaks ja paremasse kõrva löi tohutu valu. Valu oli nii suur, et tahtsin auto kastist sõidu pealt maha karata. Selgus, et olin suutnud oma kõrvaga ning hiljem ka juustega kinni püüda herilase või mesilase. Asi lõppes sellega, et kui ma hiljem sammu astusin siis parem kõrv tegi jõnks-jõnks-jõnks. Olin ka üsna veider vaatepilt – habetunud suurte blondide lokkis juustega viiking ühe suure ja punase kõrvaga. Veetsin koos kahe tüdrukuga köögitoimkonnas aega kuni nädalalõpuni. Tegime pannkooke ja ei saa salata, et sõime ise ka neid kõvasti.

Teise loo tegevuspaik on ka Viru-Nigula lähedal suures, eterniidist kokku klopitud kolhoosi küünis. Olime heinal. Ühed heinamaal heinapalle kokku korjamas ning autokasti loopimas,

teised (mina nende hulgas) küünis neid palle vastu võtmas ja virnastamas. Küün oli üle kümne meetri kõrge, järelikult tegime ketti. Saime täpselt teada kuidas vanad egiptlased püramiidide ehitasid. Kuna põld oli vaja tühjaks teha lõpetasime üsna videvikus. See sai mulle saatuslikuks. Ei tea kas rööm tehtud tööst oli suurem sellest teadmisest, et saab lõpuks ujuma, sööma ja kotile, igal juhul kadus valvus ja tähelepanu. Olin seal kõige kõrgemal virna otsas ning hüppasin sealt alla. Lennu pealt alla langes nägin, kuhu ma maاندun. Maas oli lauajupp, milles suur roostes nael. Terve selle vabalangemise aja ma nägin seda aga mitte midagi parata ei saanud. Tuli jälle tüdrukutega nädala lõpuni pannkooke teha.

Õpilasmaleva aktiiv

Elisabeth Heinsalu
Malevaaktiivi president
2006/2007, 2005 Voore;
2006

Aktiiv kui selline loodi eelmise aasta talvel. Siis veel väga aktiivseks ei mindud, kuid see-eest tänavu sai tolpelt tehtud. Meie aktiivis on 11 liiget.

Aktiiviga on selline lugu, et kuigi me peaks olema kõik nõ kaastöötajad, saame me ka väga hästi läbi, ja aktiivis on sellised sõbrad tekkinud, keda saab võrrelda vaid malevasõpradega.

Mis me koos teinud oleme? Iga nädal on meil koosolek, tavaliselt Reval Cafés, kus on hea targa jutu kõrva-

le vaikselt kohvi juua. Koos on läbi mõeldud ja läbi viidud maleva jõulupidu, mis oli rekordilise külastajate arvuga ja enneolematult populaarne.

Kuna see oli ka esimene üritus, mille aktiiv ise korraldas, olime muidugi pärast justkui pilvedel, enda üle uhked ja indu täis, et paneks aga käed veel kuskile külge.

Aktiiv käis ka talvevaheajal Nelijärvel laagris. See oli üritus, mida tasub meeles pidada, sest nii palju nalja saab harva. Võrdlemisi erakordne oli ka see, kuidas meil tekkis malevatunne kolme päevaga kolme nädala asemel.

Paremat asja kui malev meie kellegi jaoks ei ole. Ja pole ka paremat, kui ise käed külge panna, aidata ja organiseerida, olla asjasepühendatu. Seda kõike on võimalik teha, kui kuulud aktiivi. Kui sinus tekkis huvi, siis tea, et aktiivikaks saamiseks pead sa olema malevalane. Avaldused täidetakse traditsiooniliselt kokkutulekul, ja siis vaatavad meie kallid staaplased need üle. Sügisel saadakse kokku, valitakse uued liikmed ja kinnitatakse nimekiri. Kõigest sellest saab lugeda ka maleva kodulehelt www.malev.ee, kust leiad ka aktiivi põhikirja ja palju muud huvitava maleva kohta.

Metsamalev läheb peale

Ants Varblane
Maleva fänn aastast 1969,
tööandja alates aastast
2007

Tänavuse Metsanädala hüüdlause on: „Mets läheb peale!“. Sama loosungit hakkab sellel aastal kandma ka Metsapealinn, milleks seekord saab olema Võru. Meil on olnud metsavennad, metsapäevad, metsamessid ja nüüd siis tuleb metsamalev.

Miks või kellele mets peale läheb?

Rahvasuu rääkis lõputust võitlusest metsaga. Esiisad kasutasid peale trügi-va metsa vastu esialgu tuld. Saag ja kirves tulid abiks alles hiljem. Metsast üleolek ja vastutus tulid siis, kui mootorsaed käiku läksid. Metsade pindala on viimased 60 aastat kasvanud, metsavarud koos sellega. Üle poole Eestimaast on metsaga kaetud. Sedavõrd, kuidas linnaelu läheb iga

päevaga tehiskumaks, vajame aina rohkem midagi täiesti teistsugust. Uudistes domineerivad looduse stihiast tingitud sündmused – hiidlained, maavärinad, mudavoolud, üleujutused, tulekahjud jms. Mitmete keskkonnareostuste korral elame kaasa kahju saanud lindudele, loomadele, kaladele ja aitame neid.

Milline on olukord täna?

Pooled kaasmaalased arvavad, et metsaga on kaetud vaid kolmandik Eestist. Enamus tunneb muret meie metsade kadumise pärast. Metsa külastab iga eestimaalane vähemalt mõned korrad aastas ja sealt loodetakse leida rahu. Puit on enim hinnatud materjal ehitusel ja sooja saamisel. Metsa raiumist on vahel ka mõrvaga võrreldud.

Mida pakub malevasuvi?

Metsas saad olla niipal-

ju kui tahad. Noort metsa hooldades mõistad kuidas väetist taimekesest saab mastimänd. Töö ei murra konti, võsakiiniga raiumine on paraja trenni eest. Teenistus sõltub sellest kui palju päevaga hooldada jõuad. Aega jääb metsaeluga tutvumiseks ning vanad metsamehed räägivad lugusid, mida vähestel on õnnestunud kogeda. Rühmaõhtud, kohtumised ja kokkutulekud on need üritused, mida koos metsamaleva korraldajatega saab oma äranägemise järgi sättida.

Malevarühmad saavad olema Järva-, Rapla- ja Võrumaal. Peamised tööandjad on OÜ Alemaa Mets ja Metsatervenduse OÜ, kes on Eesti Eramet-saliidu koostööpartnerid Keskonnainvesteeringute Keskuse poolt rahastatud maleva projektis. Vaata meie kodulehekülge www.eramets.ee. Kohtumiseni malevas!

Saime laste kohta liiga suurt palka

Toomas Lunge
1979 Aegna; 1980 Kabala

Meil sai minu meelest kogu aeg nalja. Aegnal oli ikka väga raju sattuda sellisesse elu-ja töökeskkonda kus tööandjateks ja juhendajateks olid Tallinna sööklastest mingite eksimuste või muude pattude pärast väljasaadetud vene rahvusest proudad. Kuna Aegna oli tol ajal piiritsoon siis öised ujumised keelua ajal (kell 23 algas liikumiskeeld saarel) jäävad eluks ajaks ekstreemkogemuste tippu. Õnneks meie pihta siiski tuld ei antud, aga päris mitmel korral valgustati rannariba äkki suurte prožektoritega ja siis pidi ikka väga kiiresti majakesse liduma.

Aegnal pesime söök-las nõusid ja tegime köögis abitöid ning tutvusime vene rahvusest köögimut-tide eripäradega. Erakordselt värvikas ja kasulik kogemus kogu eluks. Kabalas töötasime metskonnas. Tegime hooldusraiet ja kõike muud mida metskonnal vaja. Seal sattusid olema naiskomandörid kelle vastu siiani valitsevad väga soojad tunded.

Huvitaval kombel mäletan, et Aegnal saime lõpuks 70 rubla. Kabalat ei mäleta nii täpselt, aga kuna see oli metsatöö siis teenisime rohkem kui ma hiljem mõnes EÜE rühmas sain. Mäletan vaid, et esimene kahe nädala palk oli üle 200 ja see tekitas isegi mingi jama. Lapsed poleks tohtinud niipalju saada või

Salla rühm Järveotsa vabariiklikul kokkutulekul 1979.

midagi sellist.

Aegnal pusserdasin ise rühmalaulu kohaliku külakino klaveri peal valmis ja sellega isegi vist võitsime oma piirkonna kokkutulekul. Mäletan, et vene mutid olid kuidagi eriti liigutatud ja vist isegi hakkasid meisse kuidagi paremini suhtuma. Kabalas tegime kamba peale, seal oli paar Tallinna kuti kellel oli juba isegi oma bänd ja nad oskasid kitarrimängida. Mina tahtsin sellepeale kohe sügisel ka oma bändi ja kahjuks sain ka, nüüd ei saa juba 26 aastat välja (Justament).

Meeldejäävamad üritused olid kindlasti kokkutulekud. Kabalaga käisime isegi vabariiklikul ära, selles mõttes oli päris huvi-

tav kogemus "Sigade revolutsiooni" vaadata, et kuidas see kõik nii ei olnud ja võib-olla mõnes mõttes oli ka.

Aegnal tegime sõber Suleviga kogu külarahvale kinno diskoõhtuid. Makk oli läbi väikese filminäitamise akna ühendatud kino valjuhäälditesse. Mikrofoni polnud. Kui lugu lõppes panime maki kinni ja rääkisime niisama, et mis nüüd edasi saab, ise seistes pisi-kesel rõdukesel saali tagumises otsas. Aga publiku puudust polnud.

Malev oli huvitav kogemus saada välja oma tavalisest elu- ja suhtluskeskkonnast. Just malevast pärinevad esimesed kogemused mitmes valdkonnas.

EÕM vabariiklik kokkutulek Kunda Lammasmäel 15-17. augustil 2006

Aasta tähtsamad kuupäevad ja tegevuskava

Kuigi SA Õpilasmalev peamiseks ülesandeks on suviste töölaagrite korraldamine noortele ja suurem osa sihtasutuse tööst toimub just sūdasuvel, tegutsetakse ikkagi aastaringselt.

2006. aasta alguses lõi SA Õpilasmalev oma staabile nõuandva organi Aktiiv. See koosneb ligikaudu kümnest aktiivsest ja tegusast malevanoorest, kes on oma nõu ja jõuga malevastaabile ürituste korraldamisel abiks. Hetkel ametis olev aktiivi koosseis on juba teine, see koosneb 11

noorest. 4.-6. jaanuaril 2007 toimus Nelijärvel Aktiivi laagrig. Seal arutati läbi käesoleva aasta olulisemad sündmused ja korralduslikud küsimused.

12.-17. veebruaril 2007 leiab aset järjekordne malevanädal, mille jooksul on võimalik vaadata malevafilme nii paarikümne kui ka paari aasta tagusest ajast. Lisaks toimub 13. veebruaril 2006. aasta malevafilmi esilinastus.

Malevanädal lõpeb 17. veebruaril suure EÕMi lauluvõistlusega, kus saavad oma paremuse laval maksma panna

nii noored kui ka rühmajuhid.

Märtsis ja aprillis toimub traditsiooniliselt uute rühmajuhide otsimine ja koolitamine. Kevadine periood lõpeb 23. aprillil noorte registreerimise alustamisega suvisesse malevasse.

Kuna sel aastal toimub X Noorte laulu- ja tantsupidu on maleva algusaeg nädala võrra edasi lükatud.

Malev avatakse 2. juulil Tallinna Raekoja platsil, sealt sõidavad välja ka esimesed linnavälised rühmad. Linnasisesed rühmad alustavad juba juuni

keskel. Malevasuvi lõpeb traditsiooniliselt suure üleriigilise EÕM kokkutulekuga 14.-16. augustil.

Sūgisene aeg jääb aruannete ja kokkuvõtete tegemise ning eelmisel aastal loodud sūgisrühmade korraldamise jaoks.

Nagu iga maleva-aasta, lõpeb ka 2007 suure jõulupeoga, kus saab taaskord näha oma malevakaaslast, nendega juttu puhuda, osaleda võistlustel, süüajua, tantsida, kuulata-vaadata erinevaid esinejaid ning loomulikult laulda maleva tunnuslugu "Maasika Klaarikat".

OOTAME 2007. AASTA MALEVASUVEKS UUSI TOREDAID RŪHMAJUHITE!

SA Õpilasmalev võtab eelseisvaks suveks tööle uusi rühmajuhite nii linnasisestesse kui ka linnavälisestesse malevarühmadesse.

PEAMISED TŪŪLESANDED:

- Osalemine linnasises- või linnavälises malevarühmas
- Osalemine oma rühma komplekteerimises
- Osalemine oma rühma tegevuse korraldamises

RŪHMAJUHIILT OOTAME:

- Keskhariiduse olemasolu
- Praktilise töö kogemust
- Eesti keele oskust

- Head suhtlemisoskust, kohusetunnet ja otsustusvõimet
- Organiseerimisvõimet

RŪHMAJUHILE PAKUME:

- Noorsootöössektoris konkurentsivõimelist palka
- Häid töötingimusi
- Toetavat meeskonda

Huvitatutel palume saata aadressil tiit@malev.ee järgmised dokumendid:

1. avaldus
2. CV

Lisainfot saab aadressilt maarja@malev.ee või meie koduleheküljelt www.malev.ee

Eesti õpilasmaleva tähtsad aastad

1967 ELKNŪ Keskkomitee 17. veebruari otsusega loodi Eesti Õpilaste Töömalev. Sündisid maleva traditsioonid nagu malelaseks löömine, laupäevak, lastevanemate päev, malevalaul ja -taidlus. Loodi maleva vormiriietus. Sel aastal oli malevasi 278, tegutses seitse rühma ja malevasi keskmine päevapalk oli 2 rubla ja 90 kopikat.

1969 23. detsembril nimetati töömalev ümber Eesti Õpilasmalevaks.

1970 "Õpilasmaleva laul" (meloodia Robert Vood, sõnad Juhani Ergma). Laul kujunes maleva hümniks.

1971 Malevale hakati valitsuse määruse järgi maksma kuni 40 kopikat iga töötatud päeva eest.

1973 Ilmus EÕMi komissari Veikko Raagmetsa raamat "Eesti Õpilasmalev".

1975 Alustas tööd iganädalane raadiosaade "Tähelepanu, malevad!". Eugen Kapp kirjutas malevateemalise muusikali "Rukkilillesuvi".

1976 Õpilasmalevas oli 42 noortelaagrit 907 malevasega. Valmis õpilasmalevat tutvustav dokumentaalfilm "Viies veerand". Toimus esimene õpilasmaleva laulupidu Viljandis.

1977 Toimus esimene ülemalevaline lauluvõistlus.

1978 Malevas oli 167 laagrit ja 171 rühma, malevasi arv kasvas plahvatuslikult 12 463ni.

1979 Maleval oli selleks ajaks 15 piirkonda kõikides rajoonides, va Hiiumaa. Ilmus Asse Soometsa raamat "Õpilasmalevasi leksikon".

1980 Malevas osales 15 370 vormikandjat, sh tuhat täiskasvanud komandöri. Keskmine palk oli 5 rubla ja 53 kopikat.

1982 Maleva kokkutulekul Lammasmäel ei tohtinud paremusjärjestust selgitada ei taidluses ega teatejooksus, sest kõikides alades võitis sõprus nõukogude rahvaste vahel. Koolinoorte tantsupeol lavastati "Õpilasmaleva tants".

1985 Malevasi oli juba 27 000. Valmis muusikafilm "Viienda veerandi laulud".

1992 Viimased õpilasmaleva rühmad lõpetasid Eestis tegevuse.

1994 Alustas tööd Pärnumaa Õpilasmalev.

1995 Tartus käivitus õpilasmaleva programm.

2001 Tallinna linn hakkas jagama projektitoetusi õpilasmaleva rühmade korraldamiseks.

2003 20. veebruaril loodi Tallinna linnavolikogu otsusega Sihtasutus Õpilasmalev.

2004 15. detsembril kirjutasid 20 omavalitsuse esindajad ja noorsootöötajad alla ühiste avatuste protokollile, mis on Eesti Õpilasmaleva taasloomise alus. Ühtlasi asutati kõikide maakondade esindusega malevajuhtide nõukogu.

2005 Eesti Õpilasmaleva koostöös osalevate omavalitsuste korraldatud malevarühmades sai tööd üle 4000 malevasi. Tunnitasa algas 13 kroonist, suurim palk kolme nädala töö eest oli üle 5000 krooni.

2006 Eesti Õpilasmaleva 40. juubel. Taaselustati EÕM lauluvõistlus.